

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky a soudců Václava Štencla a Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Liberecký kraj**, se sídlem 1. máje 97/25, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2025, č. j. 1113830/25/2600-80542-601258, o námitce podjatosti vznesené žalobkyní proti soudcům senátu 59 Af Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 59 Af 23/2025, a o návrhu žalobkyně na přikázání věci jinému krajskému soudu,

### t a k t o :

- I. Soudci senátu 59 Af Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci Mgr. Lucie Trejbalová, Mgr. Zdeněk Macháček a Mgr. Karolína Tylová, LL.M., **n e j s o u v y l o u č e n í** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 59 Af 23/2025.
- II. Návrh žalobkyně na přikázání věci jinému krajskému soudu **s e z a m í t á**.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci domáhá zrušení nebo vyslovení nicotnosti shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného. Dne 20. 8. 2026 obdržel Nejvyšší správní soud námitku podjatosti vůči soudkyni krajského soudu Mgr. Lucii Trejbalové, jakož i vůči všem členům senátu 59 Af ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 59 Af 23/2025 spolu s návrhem na přikázání věci jinému věcně příslušnému krajskému soudu a žádostí o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[2] Námitku podjatosti žalobkyně podává z toho důvodu, že Mgr. Lucie Trejbalová vydala dne 11. 8. 2026 usnesení č. j. 59 Af 23/2025-65, ačkoli v té době nebyla řádně vyřízena a Nejvyšším správním soudem posouzena dříve vznesená námitka podjatosti. Rozhodováním bez vyřešení této otázky došlo dle názoru žalobkyně k hrubému porušení práva na spravedlivý proces. Žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) přikázal věc jinému věcně

příslušnému krajskému soudu, neboť ze strany krajského soudu dochází k dlouhodobému a systémovému porušování jejich procesních práv.

[3] Podle § 8 odst. 1 soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) jsou soudci *vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech* (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

[4] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu plyne, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 SbNU 429). K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci nebo schopen nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11).

[5] Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Soudce lze tedy z projednávání a rozhodnutí přidělené věci vyloučit jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezájatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003-16). Zákon přitom výslovně stanoví, že takovým důvodem nemůže být okolnost, která spočívá v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[6] Námitka podjatosti vůči všem členům senátu 59 Af krajského soudu nemůže obstát, neboť se vztahuje právě k postupu soudkyně v řízení o projednávané věci, tj. k důvodům, jež podle výslovného znění § 8 odst. 1 věty poslední s. ř. s. důvodem pro vyloučení soudců z rozhodování jednoznačně být nemohou. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné jiné

pokračování

důvody, které by podjatosti soudců nasvědčovaly. Nesouhlas žalobkyně s rozhodováním soudkyně nemůže být důvodem její podjatosti.

[7] S ohledem na to rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem I tohoto usnesení tak, že Mgr. Lucie Trejbalová ani ostatní členové senátu 59 Af krajského soudu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 59 Af 23/2025.

[8] Nejvyšší správní soud se dále zabýval návrhem žalobkyně na přikázání věci jinému krajskému soudu, který žalobkyně odůvodňuje dlouhodobým a systémovým porušováním jejích procesních práv ze strany krajského soudu. Byť žalobkyně návrh označuje jako delegaci vhodnou, s ohledem na jeho obsah jej Nejvyšší správní soud posoudil jako návrh na delegaci nutnou ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení totiž *Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát*. Právě ve skutečnosti, že u daného soudu nelze zajistit nestranné a objektivní projednání věci, přitom žalobkyně vidí důvod pro delegaci. Nejedná se tedy o případ, který by pojmově mohl spadat pod důvody delegace vhodné uvedené v § 9 odst. 2 s. ř. s.

[9] Návrh na delegaci vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako neopodstatněný. Skutečnosti tvrzené žalobkyní totiž nevyvolávají oprávněné (myslitelné) pochybnosti o nepodjatosti všech soudců krajského soudu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS). Nemůže-li postup soudkyně v řízení o projednávané věci být důvodem, který by nasvědčoval její podjatosti, nemůže být ani důvodem tzv. systémové podjatosti všech soudců krajského soudu. Žalobkyně neuvádí ani neproказuje žádné relevantní důvody, jež by objektivně byly způsobilé vyvolat důvodné pochybnosti o nepodjatosti všech soudců krajského soudu na základě samotné povahy projednávané věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS). Žalobkyně nepochybně může zpochybňovat procesní postupy či rozhodnutí soudu, primárně však k tomu slouží opravné prostředky (kasační stížnost), nikoli návrh na postoupení věci jinému krajskému soudu. Dle Nejvyššího správního soudu nejsou podmínky § 9 odst. 1 s. ř. s. naplněny, a proto soud návrh žalobkyně na přikázání věci jinému krajskému soudu výrokem II tohoto usnesení zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků ani o jejím návrhu na ustanovení zástupce, neboť ani námitka podjatosti, ani návrh na delegaci nutnou soudnímu poplatku ani povinnému zastoupení advokátem nepodléhají. Z podání žalobkyně je přitom bezpečně seznatelné, které věci se týká, co navrhuje a z jakých důvodů tak činí.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2026

Karel Šimka

předseda senátu